

22.	P	Lavra, devica	Otoče	17.30	za zdravje
23.	T	Akvila, muč.	Dobrava	17.30	† Boštjana Resmana
24.	S	Frančišek Saleški, škof	Kamna Gorica	17.30	† Heleno Urh, 7. dan
25.	Č	Spreobrnitev apostola Pavla	Dobrava	17.30	† Boštjana Resmana
26.	P	Timotej in Tit, škofa	Kamna Gorica	17.30	† Jerneja Koselja, obl.
27.	S	Angela Merici, ust. uršulink	Dobrava	17.00	†† Rožleta Valjavca, sorodnike družin Valjavec in Marolt
28.	N	4. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	za farane
29.	P	Valerij, škof	Otoče	17.30	†† Antona in Anico Pogačnik
30.	T	Martina, mučenka	Dobrava	17.30	† Ivano Pfeifer (Debelakovo Ivano)
31.	S	Janez Bosko, ust. salezijanec	Kamna Gorica	17.30	†† Marijo in Alojza Kavčič, obl.
1.	Č	Brigita Irska, opatinja	Dobrava	17.30	† Majo Kaltenekar
2.	P	SVEČNICA prvi petek	Kamna Gorica	17.30	po namenu blagoslov sveč (prinesite s sabo)
3.	S	Blaž, škof, mučenec	Dobrava	9.00 17.00	dopoldan obhajam bolnike †† Črvičkove, Blažev blagoslov
4.	N	5. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	za farane

ZARADI VREMENSKIH RAZMER VEČERNO DELAVNIŠKO MAŠO PRESTAVLJAM NA 17.30 URO. ČE KDAJ KAKŠNO MINUTO ZAMUDIM, ME PROSIM POČAKAJTE.

VSAK ČLOVEK SE V ŽIVLJENJU UKVARJA Z VSAJ ENIM HOBIJEM. EN TAK MOJ HOBI JE IGRANJE ŠAHA. POVABIM VAS, DA SE OB TORKIH OB 19H KDAJ OGLASITE V ŽUPNIŠČU, PA BOMO SKUPAJ ZAIGRALI. NABAVIL SEM ŠTIRI KOMplete FIGUR, ŠAHOVNIC IN ŠAHOVSKIH UR. VABLJENI!

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST KAMNE GORICE

Letnik 2. Št. 2. (od 21. 1. do 4. 2. 2024)

KDO SEM JAZ V ŽUPNIJI?

To vprašanje je namenjeno vsakemu izmed nas, saj župnijo sestavljamo skupaj. Lahko bi se vprašali, kdo izmed nas se posveča misijonom, kdo ekumenskemu dialogu, kdo katehezi otrok, kdo mladini, kdo starejšim in bolnim? Kdo se posveča duhovnim poklicem, kdo vstopanju še ne krščenih v Cerkev? Kdo družini, kdo medijem? Kdo se posveča lepoti cerkve, krašenju in čiščenju cerkve, kdo glasbi, petju, pritrkavanju, ministriranju, branju berila?... Kdo je mežnar, kdo ključar? Koga zanimajo ubogi v fari in kdo jim pomaga? Kdo organizira župnijske izlete in romanja? Kdo moli za uspeh vseh prej naštetih? Kdo poskrbi, da se cerkev ne podre in da se prenovi? Kdo poskrbi za izobraževanje vseh naštetih? ...

Kako se Bogu postavljamo v službo? Vsak izmed nas je bil najprej poklican v življenje. In potem je s krstom stopil v cerkveno občestvo. Običajno se je priključil župniji, v kateri je bil krščen, a potem se je morda poročil v drugo faro in se tudi tam vključil v življenje nove župnije... Ali pa se je, kot je to pri nas, priključil razširjeni župniji Kamna Gorica, potem ko se je nekdanja župnija Dobrava s podružnico Otoče vključila v župnijo Kamna Gorica... Morda pa se še ni vključil, ker se vanjo še ni čutil povabljenega. Morda pa je kdaj v tem ali prejšnjem cerkvenem občestvu dobil neprijetno izkušnjo in je bil nad njim razočaran? Žal je Cerkev tudi grešna, ne le sveta, saj je sestavljena iz nas, grešnih ljudi... Morda pa v župniji samo še ni našel ustreznega področja, kjer bi mogel pokazati svoje talente? Morda pa pričakuje, da bi ga k sodelovanju povabil župnik,... škof,... ali kdo drug...?

Župnije se oblikujejo zelo različno, na vasi drugače kot v mestih... A vedno je vse odvisno od vernih ljudi. Sam vašo župnijo šele odkrivam, vi pa ste v njej že zelo dolgo, ali pa od začetka. Zahvaljujem se vam za vaše sodelovanje in da ste me v župnijo lepo sprejeli. Želel bi si, da včasih pomislite in se spomnite, kaj ste v njej že doživeli. Lepega ali težkega... Kdaj in kje ste bili uspešni? Kaj pa, če vas je v tem, kar ste v lepih trenutkih doživljali, nagovarjal sam Bog in vas spodbujal, da v cerkvenem občestvu prevzimate še kakšno odgovornost? Težko je, če jih na ta klic odgovori le peščica, potem so vsi ti preobremenjeni..., in ko se postarajo, določenih cerkvenih služb ne zmorejo več opravljati.

Dragi in spoštovani župljani, prepričan sem, da Bog komaj čaka, da mu kakor Marija odgovorimo. Potem nas bo pri našem delu podpiral, blagoslavljal in nam omogočil, da se bomo v cerkvah in župnijskih prostorih radi ustavljali kot zavzeta delavna skupnost.

PRAZNIK GOSPODOVEGA DAROVANJA – SVEČNICA

Prvotno ime praznika je bilo Marijino očiščevanje, kajti po Mojzesovi postavi je morala vsaka mati, ki je rodila sina, štirideseti dan po porodu priti v tempelj, tam darovati in se tako »očistiti«. Temu

predpisu se je podredila tudi Marija, Jezusova mati. Ona je Jezusa spočela in rodila brezmadežno, zato je obred očiščevanja ni obvezoval, vendar se mu je podvrgla. Kakor v vsem, se je tudi v tem pokazala za Gospodovo deklo, tako je izpolnila Božjo postavo. Zapis o tem dogodku se v Svetem pismu nahaja v Lukovem evangeliju.

Spomin na ta dogodek je prva Cerkev v Jeruzalemu obhajala že ob koncu 4. stoletja. Praznovanje je bilo

zelo slovesno: obsegalo je procesijo, pridigo in mašo, sprva pa še ni imelo posebnega imena. Ko se je praznovanje širilo, je ime dobilo po srečanju Jezusovih staršev s starčkom Simeonom in Ano v jeruzalemskem templju. V ljudskem praznovanju je stopilo v ospredje proslavljanje Kristusa, ki ga je Simeon v svojem hvalospevu imenoval »luč v razsvetljenje poganov«. Na besede starčka Simeona se sklicuje starodavni bogoslužni običaj blagoslavljanja sveč, ki se razvije v procesijo s svečami. O tem obredu poroča znamenita romarica Silvija v svojem spisu s konca 4. stoletja, ki se nanaša na Jeruzalem. Za Rim poročilo o tem obredu in procesiji iz ene cerkve v drugo obstaja iz časa papeža Sergija I. (papež je bil v letih 687–692).

Po obredu blagoslavljanja sveč je praznik znan kot svečnica oziroma praznik luči. Cerkev, ki je na ta dan uvedla blagoslov sveč in obhod z gorečimi svečami, je upoštevala človeško naravo in starodavno izročilo; šego je povzdignila v svet nadnarave, v cerkven obred. V njem je »luč« prisodoba Mesija, ki »razsvetljuje človeštvo«, On mu razodeva smisel sveta in življenja, zato je logičen odgovor: Bogu posvečeno življenje v Cerkvi

S praznikom Gospodovega darovanja je zato povezano tudi redovništvo in Bogu posvečeno življenje v Cerkvi. Smisel in namen Bogu posvečenega življenja v redovni skupnosti lahko razumemo samo v veri. Redovniki se z zaobljubami k določenemu načinu življenja dajo celostno na razpolago Bogu in zato lahko tudi bolj svobodno in neovirano služijo bližnjim.

Bogu posvečeno življenje je poleg službenega duhovništva in laškega

stanu poseben stan vernikov, ki je v Cerkvi navzoč vse od njenih začetkov. Gre za stalno obliko življenja, v kateri verniki po delovanju Svetega Duha izraziteje hodijo za Kristusom. Takšna oblika življenja postane »posvečena« po izpovedi posebnih zaobljub, ki zajemajo evangelijske svete čistosti (odpoved življenju v družini oziroma poročenosti), uboštva (nenavezanosti na minljivo) in pokorščine predstojnikom. Bogu se nekdo lahko posveti v konkretni redovni ustanovi, v svetnem inštitutu, v novih oblikah posvečenega življenja ali kot posameznik.

Redovni ustanovitelji in ustanoviteljice so v zgodovini Cerkve odgovarjali na določene verske, družbene, socialne ali vzgojne izzive časa. Redovne skupnosti na prvo mesto postavljajo duhovno življenje in si prizadevajo, da se v življenju molitev in delo medsebojno prežemata in podpirata. Dejavnosti redovnikov in redovnic so zelo raznolike: od molitve, oznanjevanja evangelija in vzgoje do skrbi za uboge. V moči posvetitve redovniki in redovnice ter člani svetnih ustanov delujejo v različnih oblikah poslanstva (apostolata).

Kogar Bog pokliče, mu more v svobodi in ljubezni na klic svobodno odgovoriti. Redovnik ali redovnica v konkretni redovni skupnosti samega sebe z izpovedjo zaobljub čistosti, uboštva in pokorščine celostno izroči službi Bogu in ljudem. S tem izbere Kristusov način življenja, hodi za njim, z njim vse deli in se mu v ljubečem srečevanju pusti preoblikovati.

Redovniki živijo v samostanski skupnosti. Vsakodnevno življenje, ki ga ob osebnem srečevanju z živim Bogom oblikujejo v duhu evangelija, delijo s sobraty oz. s sosestrami. Delajo lahko v samostanu, na posameznih področjih življenja Cerkve ali pa opravljajo delo v svetu. Vsak red ima posebno poslanstvo (karizmo) in z njim povezane prednostne naloge: ponekod je v središču molitev (kontemplativni redovi), drugod oznanjevanje in vzgojno delo (apostolski redovi), spet drugje pa delo na socialnem področju (karitativni redovi). Člani moških redovnih skupnosti so po končani teološki izobrazbi večinoma posvečeni tudi v duhovnike, nekateri pa se odločijo, da bodo služili Bogu in ljudem kot redovni bratje.

Sveti papež Janez Pavel II. (1978–2005) je želel, da bi na praznik Jezusovega darovanja v templju Cerkev praznovala poseben dan posvečenega življenja, ki je bil prvič 2. februarja 1997. Darovanje Božjega Sina, ki ga simbolizira njegova predstavitev v templju, je vzor vsake posvečene osebe, ki posveti svoje življenje Gospodu.

Namen tega dneva je trojen. Predvsem je **zahvala** Gospodu za dar posvečenega življenja. Na drugem mestu naj bi **Božje ljudstvo bolj spoznalo in cenilo posvečeno življenje**. Ta dan vabi vse, ki so svoje življenje **posvetili evangeliju, da bi slavili čudovita dela, ki jih v njih izvršuje Gospod**.

